FEDERAȚIA GREACĂ — SPRE JUBILEUL DE 50 DE ANI

Viitorul adversar al echipei noastre naționale va fi selecționata Greciei. La 11 octombrie aceste două formații se vor întîlni la București într-o partidă amicală, care le va servi ca verificare în vederea jocurilor din preliminariile campionatului mondial. Iată cîteva date despre fotbalul elen.

FEDERAȚIA GREACĂ („Eliniki podosferiki omospondia") a luat ființă în 1926 și în anul următor s-a afiliat la F.I.F.A. În prezent, ea are înscrise în cadrul cluburilor sale peste 1 100 de cluburi cu aproape 50 000 de jucători. Profesionismul nefiind introdus în mod oficial, jucătorii din divizia I și o parte din cei care joacă în divizia a II-a au un regim de „non-amatori". În rest, toți jucătorii sînt amatori.

CAMPIONATUL NAȚIONAL se dispută pe două divizii. În prima activează 18 echipe, printre care și campioana Ciprului. Divizia secundă se desfășoară pe trei grupe geografice a 18 echipe. Sezonul competițional se desfășoară între 1 septembrie și 30 iunie. Interesant de reținut:

DOCUMENTAR

clasamentul se întocmește pe baza unui punctaj diferit de cel clasic. Pentru o victorie se acordă 3 puncte, pentru un meci nul 2, iar pentru înfrîngere 1. În cazul cînd o echipă nu se prezintă, ea nu primește nici un punct.

PRIMUL CAMPIONAT a fost organizat în 1927/28 și a fost cucerit de *Aris* din Salonic, în prezent al doilea centru fotbalistic puternic după Atena-Pireu. Aici, de ani de zile domnește un trio de mari rivali: *A.E.K.* Atena, *Olimpiakos* Pireu și, mai ales, *Panathinaikos* Atena, campioana actuală, care anul trecut a reușit o mare performanță ajungînd în finala Cupei campionilor europeni și, în lipsa lui Ajax Amsterdam — și în finala, neoficială, a Cupei Intercontinentale. Ca peste tot, aici, fotbalul și în special campionatul se bucură de o mare popularitate. La ultimul campionat au asistat 3 181 065 spectatori, deci o medie de 10 315 de joc. Cluburile dispun de stadioane de mare capacitate: *Karaiskakis* din Pireu — 50 000 locuri, *Kaftantzoglou* din Salonic — 40 000, *A.E.K.* Atena — 35 000, *Panathinaikos* Atena — 30 000 etc.

ECHIPA NAȚIONALĂ are la activ un palmares destul de bogat, dar cu rezultate contradictorii. Anul acesta, de pildă, a pierdut cu 0—5 în fața Olandei la Atena, dar apoi a învins Italia cu 2—1 la Atena; a făcut un 0—0 cu Spania la Salonic, pentru ca la Atena să fie învinsă cu 3—1 de Franța. Cu echipa României s-a întîlnit de 12 ori: *de 8 ori a pierdut și de 4 ori a terminat la egalitate; golaveraj. 14—35.* Ultimele două rezultate *Grecia — România: 2—2 și 1—1*, în preliminariile campionatului mondial 1970.

(p. g.)

ZAGALLO

„AM NEVOIE DE TREI LUNI DE PREGĂTIRE ȘI DE... PELE"

Mult a trebuit să se chinuie **Brazilia**, de la începutul întrecerii și pînă la sfîrșitul ei (să ne reamintim cum în finală abia a întrecut **Portugalia** printr-un gol înscris în min. 89!), pentru a intra în posesia **„Mini-cupei mondiale"**. Și — nota bene — aceasta pe propriul teren, în fața unor suporteri inegalabili în arta de a-și încuraja favoriții.

Lucid, realist, **Mario Lobo Zagallo**, antrenorul campionilor mondiali, a explicat, astfel, cauza evoluției sub așteptări a formației cariocas care, cu doi ani în urmă, la **El Mundial**, să ne reamintim iarăși — cîștigase, la pas, invidiatul trofeu. **„Acum ne-a mers greu pentru că n-am avut timp să ne pregătim așa cum ar fi trebuit. Cele 30 de zile pe care le-am avut la dispoziție s-au dovedit, iată, insuficiente. Fapt care, de altfel, nu mă surprinde pe mine, care știu că El Mundial-ul l-am pregătit în două luni jumătate".**

Astfel stînd lucrurile și aceasta fiind concluzia principală, pe marginea comportării **Braziliei în „Mini-cupa mondială"**, **Zagallo** a solicitat, și a obținut, din partea forului de specialitate, un termen de trei luni pentru pregătirea **Weltmeisterschaft**-ului. 90 de zile în șir — a se reține — numai înaintea turneului final al C.M., fără a mai socoti stagiile celelalte (inclusiv turneul european) care vor fi efectuate, pe parcurs, și care vor aduna și ele cam tot atîta timp. Ceea ce l-a determinat pe un ziarist să-l întrebe pe reputatul antrenor **„dacă e sigur că jucătorii vor consimți să se supună fără să crîcnească unor asemenea exigențe".**

„A fost o vreme, într-adevăr — a răspuns **Zagallo — cînd jucătorul brazilian se arăta refractar la chemările noastre în cantonamente; dar după succesul din Mexic, el a înțeles tot mai bine cît de necesară și, deci, de fondată, a fost munca temeinică, desfășurată împreună. Și-apoi — în condițiile marilor progrese efectuate de fotbalul european — dacă vrem ca Brazilia să rămînă competitivă va trebui să nu scăpăm nici o ocazie pentru a ameliora pregătirea fizică a fotbaliștilor noștri. Fotbalul — fotbalul la înalt nivel**, a ținut să precizeze **Zagallo, reclamă timp și răbdare. Și acestei munci, realmente științifică, nu i se pot sustrage nici jucătorii de primă mărime, indiferent cum s-ar numi ei. Pelé însuși a fost și rămîne un model în această privință".**

Atît a așteptat confratele nostru francez, ca **Zagallo** să rostească numele celebrei „perle negre" și următoarea întrebare a căzut... implacabil: **„Nu socotiți că randamentul mai slab al Braziliei s-a datorat și ...absenței lui Pele?"**

„Da, absența lui Pelé ne-a creat și ea probleme de nerezolvat; ne gîndim la ele tot timpul", a răspuns antrenorul.

„După părerea mea, a continuat **Zagallo, Pelé ar mai putea să mai joace liniștit în selecționată. În 1974, el abia împlinește 34 de ani și clima de acolo, din R. F. a Germaniei, nu-i va solicita eforturi intense. Seeler a jucat bine în Mexic la aceeași vîrstă. Păstrez deci speranța, pînă în ultima clipă, de a-l reavea pe Pele în echipă. Finalmente, participarea sa nu va depinde decît de el".**

De **Pelé** și, mai ales, **DE TIMP PENTRU O PREGĂTIRE ȘTIINȚIFICĂ** a dus lipsă Zagallo la **„Mini-cupa mondială"**, marea competiție — test între două campionate ale lumii.

Și dacă și triplii campioni mondiali își pun asemenea probleme?

G. NICOLAESCU

Pele rămîne... regretul și visul lui Zagallo...

OPINII

INFLAȚIA DE „DIRIJORI ÎN TEREN" SE MENȚINE

Nu-i o constatare prea nouă; un sumar inventar ne dovedește că mai toate echipele dispun de „dirijori" de mare clasă, ceea ce face ca și acest post să ajungă extrem de disputat în echipele naționale. Gîndiți-vă ce a reprezentat „marele calvar" al lui Valcareggi *în perioada mexicană, un chin care continuă și acum! Marea dispută* Mazzola — Rivera *pentru tricoul nr. 8, care înseamnă în „squadra azzurra" locul de „metronom" al echipei, de filtru al acțiunilor ei? Dar o situație mai recentă, aceea din selecționata vest-germană, nu vorbește la fel despre mica dramă care s-a produs cu* Overath, *trecut pe tușă și în uitare, pentru că a apărut un jucător de aceeași factură, cu calități spectaculoase, l-am numit pe* Netzer? *Dar echipa Belgiei, acolo* Van Himst, *retras — prin trecerea anilor și dispariția vitezei și vigoarei — în linia mediană n-a ajuns și el să fie discutat pentru unsprezecele național? Ce dilemă e pentru* Fardhonc, *selecționerul olandez, același post, unde omul cu merite deosebite în fișa performanțelor, vechiul* Van Hanegem *se vede serios amenințat de spiridușul tînăr al* Ajaxului, Neeskens! Kolotov *nu l-a trecut și el pe planul doi, pe „dirijorul" reprezentativei* Uniunii Sovietice *din perioada „Mundialului 1970", pe acel vivace și complet jucător,* Muntean? *Dar cîte alte atîtea echipe naționale sau de club, care trebuie să ia decizii dureroase în privința regizorului din teren, post pentru care — în mod foarte curios — se înregistrează o veritabilă avalanșă de valori nu întîlnim!*

Curios, deoarece pretențiile și obligațiile misiunii sînt multe și grele. Nu mai vorbim de gradul de tehnică, de necesitatea rezervelor de rezistență, pentru acoperirea unei mari zone de teren, ci ne oprim doar asupra calității caracteristice, aceea de a rezolva rapid și în modul cel mai folositor pentru echipă fiecare situație în care conducătorul de joc este solicitat.

Ne cade sub ochi o cronică de meci din Anglia. Elogiul principal al victoriei lui West Ham *se îndreaptă spre mereu tînărul* Bobby Moore, *care a executat pur și simplu „unsprezecele" bătăios și strălucitor tehnic al lui* Chelsea. *Internaționalul care supraviețuiește colegilor de generație și de vîrstă în selecționata Angliei a uimit însă prin rolul totalmente nou pe care și-l asumă în formația de club, căreia i-a dedicat cei mai mulți ani ai admirabilei lui cariere.* Moore *a jucat „à la Beckenbauer", de maniera elegantului internațional vest-german la formația lui de club,* Bayern München. *Adică apărînd foarte des la mijlocul terenului, devenind ceea ce n-a fost niciodată la* West Ham, *principalul conducător de joc* Bobby *mărturisea, și nimeni nu se grăbea atunci să facă o legătură cu ceea ce va urma, că l-a studiat îndelung pe căpitanul selecționatei R.F. a Germaniei. Nu s-a mulțumit să-l vadă la televizor, s-a dus în august și l-a urmărit în cinci meciuri ale lui* Bayern. Moore *își pregătea astfel un rol nou, metamorfoză de nebănuit la o vîrstă cînd fiecare jucător se străduiește să-și menajeze forțele spre a-și prelungi activitatea competițională.* Bobby *riscă această apariție în lupta la mijlocul terenului, cu duble responsabilități și cantități de efort. E frumos gestul de curaj tineresc, sinonim cu apariția altei forțe în grupul foarte numeros și strălucitor, al conducătorilor de joc.*

În opoziție cu inflația de dirijori în teren, criza vîrfurilor de atac se accentuează. E constatarea care revine, invariabil, din cronici și comentarii, din mărturisirile antrenorilor de club sau de echipe naționale. Dar, o investigație printre deținătorii — puțini și mereu contestați — ai acestui post de sacrificiu, cu altă ocazie...

Eftimie IONESCU

BOBBY MOORE, CONDUCĂTOR DE JOC, UN ROL DE SFÎRȘIT DE CARIERĂ, PE CARE NIMENI NU L-A ANTICIPAT...

ACTUL DOI AL „CAZULUI LECLERC"

Revista noastră a publicat la vreme informațiile privind naufragiul fostului președinte al clubului francez **Olympique Marseille**, acel domn **Leclerc**, care, vreme de mai bine de cinci ani, a făcut ce a vrut în clubul din marele port. O ședință furtunoasă a comitetului director s-a soldat cu demisia (dcesta a fost termenul cel mai convenabil găsit de acea reuniune de noapte) conducătorului care n-a înțeles să lucreze decît cu mijloace neonorabile, să creeze o echipă renumită de fotbal, trecînd peste orice considerente și uzînd de orice fel de mijloace. Vă informăm, mai departe, că o comisie de inspectori a Ministerului francez al finanțelor cercetează gestiunea clubului.

Iată, acum, începe al doilea act al afacerii penibile de la Marsilia. Comisia a ajuns la concluzii deloc liniștitoare pentru Leclerc. Urmarea logică și legală a constatărilor inspectorilor financiari este strămutarea întregii chestiuni la tribunal. Numai că „Monsieur Leclerc" continuă să „joace tare". El anunță comi-

Carnet extern

tetul director, cel care trebuie să provoace intervenția justiției că, în cazul în care va acționa astfel, va da la iveală lucruri foarte jenante pentru majoritatea membrilor acestui comitet. Zilele trec... comitetul director nu a înaintat pînă acum nici o sesizare procuraturii din Marsilia. Presa locală și aceea din Paris acuză vehement lipsa de corectitudine a conducerii lui **Olympique**. Din grupul de acuzați, fiindcă — iată — ei s-au înmulțit, doar trei își fac auzit glasul, probabil numai cei cu conștiințele curate, și ei se pronunță pentru trimiterea în fața justiției a unui președinte care — cum se vede foarte clar — și-a clădit gloria pe foarte multe lucruri necurate.

Zilele trec... **„Va deveni afacerea de la Marsilia o imensă mușama, sub ochii justiției?"** întreabă „Le Monde". Sîntem curioși dacă și federația din Paris și liga cluburilor franceze vor accepta să patroneze șantajul în umbra căruia **Leclerc** încearcă să scape de locul din boxă...

ef. i.